

Fehér a fal, és az ágyam felett, a sarokban van egy pók. A fejemet sem kell elfordítani, hogy lássam a szemem sarkából. Nem is fordítom el a fejem, mert nem akarom elfordítani. Csak fekszem és a fehér falat nézem. Fehér a fal. Megnyugtat, ha látom. Sima, nem mond semmit, nem akar tőlem semmit.

Nem tudom, a pók figyel-e engem, és ha figyel, gondol-e rám, és ha gondol, mifélett. Azt biztosan látja, hogy nem mozdulok. Nem tudok és nem is akarok mozdulni. Kilégzés, belégzés. Fehér a fal.

Az orvos azt kérdezte, hogy a beteg nyulakkal kezdődött-e. Semmit nem tudtam a mixomatózisról. Egyik délután mentem a ketrecekhez, töltöttem az önitatót, akkor vettem észre Nelli szeménél a pirosas duzzanatot. A barna foltos anyanyúl, az első állatom. Kamilláztam egy ideig, de már az egyik fehér nyúl is megjelentek a dudorok. Vitamint adtam nekik, az volt kéznél – egyébként éppen a terembeosztással, a jövő évi órarenddel bajlódunk, a fórumon balhé tört ki, lerohadtmacsóztak, vártam, de a nyulak nem lettek jobban. A barna foltosnak véres volt a bundája. Megtudtam, hogy egy szűnyoghálós ajtó mindent megoldott volna. Akkor feküdtem le először napközben. Ezer dolgom lett volna, hallottam a feleségem szólóingatását is, de csak néztem a falat. Nem tudtam elviselni, ahogy buborékosodtak, torzultak és véreztek a nyulak, ezért kitekertem mindnek a nyakát. Amikor aludtak, akkor. Sorban egymás után, és reggel eláztam őket a kertben.

A ketreceket felhasogattam, elégettem a garázs előtti betonon.

Nem tudtam eleget, nem volt elég információ a betegségről.

Közben másom sincs, csak információm.

Mindenről. Mindenhol és mindenkor.

Tisztaságot, átláthatóságot, egyértelműséget szerettem volna. Tabula rasát.

A fehér falon nem volt információ. Nem a nyulakkal kezdődött.

A munkahelyem egy középiskola. Most nem dolgozom ott. Nem hiszem, hogy visszamegyek.

Évfolyamok, osztályok, tantermek, padosorok, székek, diákok, listák, tankönyvrendelés, szociális helyzet, érzékenység, hátrányos helyzet, felvételi pontszámok, értekezletek, kollégák, meghalt kolléga, fiatal kolléga, átképzett kolléga, temetés, jegyzetek, dolgozatok, továbbképzés, számok, számítások, oszlopok és sorok, függvények, szótárak, információk, rendezvények, szervezés, hiányzó órák, dátumok, szabályok, szabályok számai és dátumai. Információk, amelyeknek a töredékére sincs szükségem, a kollégáimnak és a gyerekeknek sem.

A munkahelyemen tartottam magam a legtovább.

A cigarettára hiába akartam rászokni, nem ment. Az alkohollal nem próbálkoztam.

Egy-két tanulmányi verseny, a felkészítés öröme segített. Az interneten fórumgazda voltam, másik csoportban moderátor. Érdekel a sakk, a hegesztés, a díszbaromfi. A nyulakat a gyerekek vettem, de húsvét után nem törődött velük.

Belefáradtam az információkba. Mint amikor a tartályba zúduló víz túlcserélődik. Felhabosodik, pukkadozik, lefolyik az edény oldalán, árkot váj a földbe, árkot végig a kerten, és csak folyik a tetőről tovább.

Villogtak az ablakok, jöttek be az üzenetek, amik rám vártak, a döntéseimre, a mérlegelésre, a szavamra. Nem tudtam kikapcsolni a gépet, magamat sem. Ezért csak visszafordíthatatlan megoldás jöhetett szóba. Amikor véglegesen áramtalanítottam a lakást és minden elektronikus ketyerét szétvertem, a feleségem a barátnőjéhez akart költözni.

Nem akartam, hogy információ legyek. Ott, azonnal szabadulnom és döntenem kellett. Aludtak, a feleségem és a gyerek is. Mint a nyulak.

Nem voltam kimerült, ellenkezőleg. Mindent tudtam és mindent nyomon követtem, de eljött a pillanat, amikor kiléptem mindenből.

Amikor utoljára bementem az iskolába, dolgozatot írtam. Járáltam a táblától a terem másik végéig, láttam a padokat, láttam, hogyan írják a szavakat, láttam a helyesírási hibákat, hogy ki puskázik, de nem szóltam. A falon térképek, posztterek lógtak, egy helyen viszont kilátszott a meszelt fal. Azt néztem. Vonzott a tisztasága, és amikor odanéztem, nem kellett gondolkodnom. Végre megnyugodtam.

Aztán itt ébredtem fel.

Nem akarok ennél jobbat.

Belélegzek és kilélegzek.

Időnként bejönnek, etetnek és mosdatnak. Hagyom.

Az ágyam felett, a sarokban van egy pók. Nem fordítom el a fejem. Csak fekszem és a fehér falat nézem. Tabula rasa.

Ma észrevettem, hogy a pók lát és figyel engem. Válaszra vár.

Most etetnek éppen. Az ápolónő széket húzott az ágyam mellé, és egy villával próbálkozik. Valami pépes, szétkenődik a szám sarkában. Valami bekerül a nyelvemre. Lenyelem. Nem tudom, milyen az íze.

Zavar az a pók. Hogy figyel engem. El akarom mondani, de csak hörgés jön ki a számon

Az ápolónőre nézek. Mindig ő jön vagy néha mások? Nem ismerős az arca. Az ápolónő megdöbben, megszólalt, mozog, kiabálja, és kiszalad, a villa beesik a pokróc redőjébe. Megpróbálom megemelni a felkaromat, hogy a kezemet rátegyem a villát rejtő redőre. Nehezen megy.

Mire végzek, rengeteg ember áll az ágyam mellett. A falat nézem. Az emberek lelkesek, izgatottak. Mintha örülnének. A fehér falra árnyékokat rajzol a lámpa fénye. Az árnyékok alapján látom a mozdulataikat, köpenyben vannak, a szélek meglebbenek, az egyik magasabb, a másik alacsonyabb, van gyorsan mozgó és kimértebb. Ezek információk, amiket a fehér falon találok, és amiket értelmezni kell és válaszolni rájuk.

Üvöltlenék, de ismét csak a hörgést hallom.

Az ágyam mellett állók szavakat mondanak: változás, katatónia, négy hónap, öt hónap, példa nélküli. Az egyikük kinyújtja a kezét a vállam felé. A villára gondolkodom, és a pokrócra feszítem a karom. Az ujjá eléri a vállamat. Nem érzek semmit, de megnyugszom, mert nem akarja a villát elvenni. Végigsimít a karomon. Semmi nem történik.

Zavar a pók, zavarnak az árnyékok, becsukom a szemem, de tudom, hogy amikor kinyitom, megint látni fogom. Nincs szükségem rá. Szabadulni akarok.

A villára gondolkodom, várom, hogy elmenjenek.

Amikor legközelebb bejön valaki, az ágyam mellé lép és felkiált. Mintha meglepődne vagy megijedne. A papucsá távolodik, egyre halkabban csattog valahol az ajtón túl. Nem tudom, este van-e még vagy már reggel. Nem látom a falat sem.

Nincs több információ, szabad vagyok.

Az arcom nedves és ragacsos, de nem foglalkozom vele. Nem mozdulok.

Nincs fény, nincs árnyék, nincs pók sem.